

LÁ THƯ MỤC VỤ

Lần đầu tiên tôi đón mừng Giáng Sinh trong tù là năm 1978. Xuyên qua cái khe thật hẹp trên cánh cửa sắt của phòng giam, tôi cố nhìn lên bầu trời Sài Gòn trong đêm Giáng Sinh. Tôi đoán có lẽ đã rất khuya mà tiếng xe cộ bên ngoài vẫn còn rất nhộn nhịp. Những năm ấy, nhiều gia đình đang thiếu thốn tư bề, đồ đạc theo nhau ra chợ trời, người thân âm thầm ra đi - vượt biên hay cải tạo - nhiều nhà thậm chí đối diện hằng ngày với cái đói, nhưng người Sài Gòn vẫn không nỡ lòng nào đánh mất không khí Noel, dù là hình thức tung bưng nào nhiệt bên ngoài mà thôi chứ không đoái hoài đến ý nghĩa và sứ điệp thật sự của ngày lễ ấy.

Tôi kê mũi sát vào khe hở và cố hít thật sâu như để kéo luồng không khí mát lạnh bên ngoài vào đầy hai buồng phổi, tưởng tượng như đang kéo sự an bình và tự do bên ngoài vào tận buồng giam chật hẹp, nóng nực, ẩm thấp và ngột ngạt bên trong vậy. Qua khe hở, tôi nhìn thấy vô vàn vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, tôi chưa bao giờ cảm thấy các vì sao đẹp lộng lẫy như đêm đó. Và kia, tôi nhìn thấy chòm sao Orion (chòm sao Hiệp Sĩ mà dân gian quen gọi là Sao Cày), lần theo chuỗi kiếm và thắt lưng của vị hiệp sĩ trên trời ấy, tôi tìm ra hướng Bắc, từ đó tôi tìm ra hướng gia đình tôi đang ở và ngôi trường La San Mossard thân yêu của tôi.

Tôi liên tưởng đến một đoạn sách mà tôi đã đọc trước đó và tự hỏi ‘*không biết hơn hai nghìn năm trước, lúc Hải Nhi Giêsu được sinh ra, bầu trời đêm đó có đẹp như đêm nay không?*’. Và tôi tự trả lời chắc chắn bầu trời đêm đó cũng đẹp vì có nhiều mục đồng ngủ ngoài trời, và chắc chắn bầu trời đêm ấy cũng có rất nhiều sao và đặc biệt có một vì sao khác thường đã hướng dẫn các chiêm tinh gia từ phương xa đến Giêrusalem. Nhưng tôi lại tự hỏi ‘*liệu những vì sao tôi chiêm ngưỡng đêm nay có giống hệt những vì sao các mục đồng trông thấy năm xưa không nhỉ?*’. Hai nghìn năm đôi với đời người thì dài nhưng so với chiều dài của lịch sử thì không thấm vào đâu, nên tôi nghĩ là những vì sao tôi nhìn thấy đêm nay cũng được nhìn thấy y như vậy hơn hai nghìn năm trước. Điều khác biệt là các vị ấy có thể đi đến tận nơi để bái kiến Hải Nhi còn tôi thì không, vâng, không tài nào chui ra khỏi buồng giam được trừ phi lúc người ta cho đi đổ bỏ vệ sinh!

Thế là tôi đành phải mời Hải Nhi và cha mẹ Ngài, vì không tìm ra chỗ trọ qua đêm trong vùng ấy, nên vào trọ trong buồng giam của tôi vậy. Ý nghĩ ấy khiến tôi thấy mình hạnh phúc khác thường! Năm ấy, Giáng Sinh không còn là một chuyện thời sự, một lễ hội diễn ra theo truyền thống, một dịp để ăn chơi sa đọa, mà là một biến cố đã làm nao núng cuộc sống của tôi, đã thay đổi cuộc sống ấy, đã ăn sâu vào da thịt và ngự trị trong trái tim tôi. Ngài thân chinh đến buồng giam của tôi năm ấy, một buồng giam hôi hám, tối tăm, chật hẹp, có lẽ còn tệ hơn chuồng bò năm xưa. Đôi mắt tôi mở ra để nhìn thấy ý nghĩa thật cao cả của việc Ngài xuống trần gian chia sẻ kiếp người như muôn người, trong đó có tôi. Quả thật, Ngài sống trọn một kiếp người nghèo khó, lam lũ, khổ nhọc, khổ đau nhất là Ngài đã bị lôi đi hành hình sau một phiên tòa vô lý và bất công.

Thiên Chúa không còn xa vời nữa mà đang ngự trong buồng giam của tôi, như Ngài đang ngự giữa chúng ta hôm nay. Ngài vẫn tiếp tục nhập thể và nhập cuộc. Có lẽ tôi chịu ảnh hưởng văn hoá Pháp nên thích chữ NOEL hơn chữ Christmas, chữ NOEL luôn luôn nhắc tôi nhớ chữ Emmanuel, là tin vui tốt cùng ‘*Thiên Chúa ở giữa chúng ta*’. Thế là chúng ta tha hồ gặp gỡ ‘Chúa làm người’. Chồng gặp Chúa trong vợ, vợ gặp Chúa trong chồng. Cha mẹ gặp Chúa trong con cái, cháu chắt gặp Chúa trong ông bà. Người lớn gặp Chúa trong trẻ thơ... Điều quan trọng nhất và cũng là niềm vui lớn lao nhất, là : Chúa đang ở giữa chúng ta vì chúng ta là hiện thân của Chúa. Tha nhân nhìn cách sống của chúng ta mà nhận ra dung nhan khả ái của Chúa.

Đêm ấy tôi nghe tiếng ngáy và tiếng thở đều đặn của những bạn tù bên cạnh mà tin rằng Chúa ở trong họ như Ngài ở trong tôi. Ngài là những con người ăn không đủ no, tâm hồn bất an cả trong giấc ngủ, nên nên tôi xa lánh tha nhân là tôi xa lánh chính Ngài. Tình thương của Ngài liên kết con người lại với nhau, là dấu chỉ của niềm vui cho nhau. Ước gì Giáng Sinh năm nay, mỗi gia đình tha thiết mời Chúa Hải Nhi và cha mẹ Ngài đến ngự trong gia đình mình. Ước gì mỗi người nhìn thấy Chúa và gặp gỡ Chúa trong những người khác bắt đầu từ những ai thân yêu trong gia đình. Ước gì mỗi người chúng ta đều là hiện thân của Chúa, do đó, lôi kéo người khác đến với Chúa hay xua đuổi tha nhân ra khỏi Chúa đều là do cách sống của mỗi người chúng ta.

Hãy làm cho Giáng Sinh năm 2011 là một Giáng Sinh thật đặc biệt trong tâm hồn và trong mỗi gia đình, để làm sao cho câu ‘*Vinh danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới thế cho người Chúa thương*’ được trở thành hiện thực. Kính chúc Giáng Sinh thánh thiện và hạnh phúc.

Linh mục Phạm Quang Hồng.